

En moders famn

Julia vet inte hur länge de stod och sköt men det kändes som evigheter. Hon förstod inte hur människorna inte någonsin tog slut. Det var nästan som att varje lik på marken ersattes med tre nya, panikslagna människor. Efter vad som känts som flera timmar informerade mannen dem om att arbetet skulle fortsätta imorgon. "Ni har gjort bra ifrån er" sade mannen med en stel röst medan han såg rakt på Julia. Hon kände sig stolt. Även om mannen inte sagt något rakt till henne visste hon att hon träffat flera än någon annan i rummet.

Den natten somnade Julia leende. Även om hon fortfarande inte säkert visste vilken den verkliga världen var så visste hon vilken som var hennes verklighet. Hon visste var hon hörde hemma. Även om kvinnan som var hennes mor fortfarande försökte övertyga henne om det motsatta om nätterna. Även om Julia var tystlåten började ett raseri växa inom henne. Tanken av något så efterblivet och smutsigt fick henne att börja må illa. Snart kom hon med underfund med en ny taktik, varje dag när de fördes upp till muren för att utföra sin uppgift för dagen började hon föreställa sig kvinnans, moderns, ansikte bland de hon siktade på. Varje dag sköt hon snabbare, noggrannare. Snart behövde hon inte längre vänta på sin tur, mannen hade kommit och gratulerat henne personligen och berättat att hon nu hade en egen post.

Julia berömdes av många och fick ofta höra att hon var extremt uppskattad av de högst uppsatta i Abiogenesis. Mannen var den enda personen Julia träffade mer än en gång, men trots det verkade alla veta vem Julia var. Hon fortsatte att memorera ansiktena på alla hon mötte, de hon åt med eller hämtade utrustning från. De enda som hon aldrig memorerade var dem hon sköt. *Det skulle ju vara helt onödigt, de förtjänar ju ändå inte ens att existera.*

Drömmarna plågade Julia fortfarande. Hon kunde inte förstå varför. Avskyn inom henne växte bara starkare och starkare varje gång hon vaknade upp från en till dröm. En dag vaknade hon inte mera leende. Hon kände hur hennes ansikte var fuktigt och torkade snabbt bort spåret av tårar. *Ingen får se.* Resten av dagen gick som den skulle men Julia kände av något som liknade en spricka inom sig själv. Hon visste att hon hade förlorat det totala fokus hon haft tidigare. Hon visste att hennes hjärna fortfarande gick i tankebanor som det inte var meningen att den skulle gå i. Det bevisade drömmarna som vägrade försvinna.

Trots att Julia inte memorerade de onödigas ansikten granskade hon ändå dem. Hur vissa ansikten vred sig till obeskrivliga uttryck sekunden före de föll orörliga till marken. Andra bara blundade så som om de väntat på just det ögonblicket länge. Julia avskydde dem. Hon ville se dem lida, skrika och gråta, inte behärska sig lugnt och acceptera sitt öde. Leendet hölls kvar då hon sköt. Det var det viktigaste.

En dag när Julia utförde sin dagliga uppgift inträffade något märkligt. Hon siktade på en kvinna som stod stilla med ryggen vänd mot henne. Hon siktade extra noggrant, denna kvinna skulle hon skjuta flera gånger, hon skulle inte falla ner orörlig utan skulle sprattla, skrika och gråta. Första skottet träffade kvinnan i låret. Just så som Julia tänkt sig började kvinnans kropp rycka till och man kunde se hur hon led. Julia bröt ut i skratt och tittade roat på hur kvinnan försökte dra sig undan ur skottlinjen. När hon skrattat färdigt och förberedde sig för nästa skott vände kvinnan om sig och Julias leende föll. Ansiktet tillhörde Lill. Utan att vänta en sekund till sköt hon kvinnan flera gånger för att försäkra sig om att hon verkligen var död. Julia tvingade tillbaka leendet. Det var farlig att inte le. *Varför var Lill bland de smutsiga?* Julia kunde inte förstå.

Under de följande nätterna ändrade hennes drömmar. Kvinnans, moderns, ansikte byttes ut mot Lills skräckslagna ansikte som vred sig av smärta. Drömmarna plågade henne nu mer än förr och snart saknade hon den tid då Lills förvridna ansikte inte dök upp i drömmarna. Avskyn Julia tidigare känt gick långsamt över till ett djupt lidande. Julia förstod att hon måste bli försiktigare för att inte mista sin position. Hon undvek allas ögon, svarade inte på komplimanger och slutade snart att tala helt och hållet. Som om drömmarna inte redan skulle ha varit tillräckligt otäcka började hon snart också höra Lills skrik i drömmarna. Det var ett skrik som inte lämnade henne i fred ens då hon var vaken. Trots alla kemikalier som lugnade henne om nätterna kände hon inte sig mer utvilad när hon vaknade. Bit för bit kunde hon känna hur sprickan inom henne växte större och större.

Att stå vid muren började kännas allt värre och värre. Detta var något som slet Julia i bitar. Varje gång hon avfyrade ett till skott hörde hon Lills skärande skrik och såg hur hennes ansikte förvred sig på ett onaturligt sätt. Hon försökte undvika att skjuta kvinnor men det hjälpte inte, för varenda kropp som blev orörlig blev skriket i hennes huvud endast starkare och smärtsammare. Sakta föll hon i bitar och snart kom Julias sista dag vid muren.

19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26...

Julia räknade alltid sina offer. Hon visste vilken siffra hon måste komma till för att inte väcka uppmärksamhet. Leendet fanns kvar, men det tog sjukt att le. Hela ansiktet värkte. Det tog sjukt hela tiden, överallt egentligen. Hon blev aldrig av med Lills skrik, men lärde sig att tränga undan det.

34, 35, 36, 37, 38...

Hon valde ut sitt sista offer men släppte fort automatvapnet och svängde sig direkt bort från siktet. Hon hukade och blundade, kände hur tårarna började rinna ner för kinderna och över det leende som plågat henne genom livet efter barnträdgården. Hon ställde sig upp och gick tillbaka till automatvapnet och siktade. Tårarna rann fortfarande. Julia blundade då hon avfyrade det dödliga skottet mot kvinnan som var hennes mor. Tårarna brände mot hennes hud och hon lät leendet falla än en gång.

Nej, nej, nej, nej, nej. NEJ, NEJ, NEJ. NEJ!

Julia skakade. Tårarna tog aldrig slut, halsen brände och hennes händer var täckta av blod. Hon slog sig själv och skrek ut det skrik som plågat henne dag och natt så länge nu. Hon skrek och skrek och skrek ända tills hennes röst dog. Hon stirrade tomt ut i intet och väntade. Tiden var frusen.

“Det var ju synd” var det sista hon hörde att mannen sade innan allting blev mörkt. Mörkt och varmt. Varmt likt en moders famn.